

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til hr. Óli Breckmann. Det er da ikke så dårlig en score at være fornuftig i 50 pct. af éns udtalelser.

Det, jeg sagde i sommer, var faktisk, at der er realisme i at diskutere bloktilskud med Grønland, fordi vi ikke har en suverænitetdiskussion. Der var nogle problemer deroppe, der skulle løses, og derfor var det meget reelt at diskutere, om det bloktilskud skulle sættes op eller ned.

Det, jeg tilføjede, var, at den diskussion er selvfølgelig ikke interessant i forhold til Færøerne, for man begynder jo ikke at diskutere bloktilskudsstørrelsen midt under en suverænitetdiskussion. Hvorfor skulle man dog det? Det var den forskel på de to situationer, jeg tillod mig at gøre opmærksom på. Den ene nation har ikke bedt om suveræniteten. Derfor er der en reel diskussion om bloktilskuddet. Den anden har bedt om det, så får man en anden diskussion. Det var såmænd bare det, jeg sagde, og det synes jeg egentlig også var meget fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Jeg må sige, at hr. Peter Duetoft er et af de folketingsmedlemmer, som jeg har størst fornøjelse af at lytte til, hvad enten det er fra talerstolen, eller det er i medierne.

Det, som jeg nævnte her før, var faktisk netop den udsendelse, som hr. Peter Duetoft vendte tilbage til nu, hvor man på den ene led har en del af rigsfællesskabet, som man overvejer at forøge bloktilskuddet til på grund af dens rigsdelsagtighed, om jeg så må sige, men det, som Færøerne har ønsket, er faktisk et reduceret bloktilskud, og det ønske går langt ind i oppositionens rækker også.

Det er faktisk det springende punkt her, om vi kan nå frem til en aftale om bloktilskuddet, der er fremmede for de gode relationer, som vi så inderligt ønsker at få med Danmark igen efter de turbulente år, vi desværre har oplevet, men som nu ser ud til at være til ende. Så hvis vi får en god aftale om en afvikling af bloktilskuddet, der ikke er for rystende for færøsk økonomi, og som går hånd i hånd med et forøget selvstyre, så regner jeg med, at det bliver en succes nu til efteråret.

Jóannes Eidesgaard (FÆR):

På Færøerne har vi ikke mange statuer, som der er tradition for i andre lande. Men på en absolut hædersplads i Thorshavns centrum lige foran et af Europas ældste parlamenter, Færøernes Lagting, står der en buste. Det er en beskeden kulturperson og samfundsagttager, der hed Rasmus Effersøe.

Rasmus Effersøe var en klog mand, som opnåede stor respekt som kulturperson og også som samfundsanalytiker. Han var kun medlem af Lagtinget i 4 år fra 1897 til 1901, og det var altså før de politiske partier gjorde deres indtog i 1906. Men han var dog en af hovedpersonerne bag den organisation, der banede vej for en færøsk selvstyrepolitik, og for en god ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at han ikke var socialdemokrat.

Rasmus Effersøe var med i Færingeforeningen, hvis hovedopgave på det tidspunkt, det vil sige for ca. 120 år siden, var at arbejde for, at færøsk kultur og færøsk sprog fik sin retfærdige placering på Færøerne. De første mange år var denne bevægelse ikke organiseret politisk, men blev det først senere.

Som sagt, Effersøe var en klog mand, og han kunne ikke forene sig med den tendens, der ret tidligt viste sig i visse kredse af denne her selvstyreorganisation, med devisen, at vi skal det hele eller slet ikke noget, det ultimative eller intet; vi kan ikke stille os tilfredse med noget mindre, og det skal ske her og nu.

Rasmus Effersøe advarede imod denne tendens og sagde, at det var nødvendigt, at man holdt en trend i udviklingen af færøsk selvstændighed, som færingerne følte sig trygge ved. Hans budskab var: Lad os sætte udviklingen i gang, lad os tage os den nødvendige tid, så opnår vi resultater. Men går vi kun efter det endelige resultat, jamen så kan det nemt ende med, at udviklingen mere eller mindre går i stå.

Effersøe døde i 1916. Jeg har citeret ham flere gange under de ofte livlige debatter, vi har haft i Lagtinget omkring landsstyrets løsrivelsesplaner. Og specielt er der et digt, der handler om en flok får, der om vinteren i megen sne er fanget oppe på fjeldet. De stakkels får kan hverken komme frem eller tilbage, for de kan simpelt hen ikke blive enige om, hvilken vej der nu er den fornuftigste. Men så pludselig dukker der en vædder op, som uden tøven eller selvransagelse opfordrer hele flokken til at følge sig. Han føler det som sit kald at finde en vej ud af krisen. Men han er desværre så optaget af sin egen